

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 173/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Martin Palaj, s.r.o., Kazanská 25131/4, Bratislava, proti uzneseniu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Senci, odboru kriminálnej polície ČVS: ORP-456/2-VYS-SC-2024 z 13. mája 2025, uzneseniu Okresnej prokuratúry Pezinok č. k. 1 Pn 948/24/1107-11 z 9. júla 2025 a upovedomeniu Krajskej prokuratúry v Bratislave č. k. 1Kn 698/25/1100-4 z 1. augusta 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. novembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením okresného riaditeľstva, odboru kriminálnej polície ČVS: ORP-456/2-VYS-SC-2024 z 13. mája 2025, uznesením okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 948/24/1107-11 z 9. júla 2025 a upovedomením krajskej prokuratúry č. k. 1Kn 698/25/1100-4 z 1. augusta 2025.
2. Z ústavnej sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že sťažovateľ podal 5. novembra 2024 trestné oznámenie vo veci podozrenia zo spáchania trestného činu, ktorým bola poškodenému spôsobená škoda presahujúca 20 000 eur, ktoré bolo uznesením vyšetrovateľky Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Senci ČVS: ORP-456/2-VYS-SC-2024 z 13. mája 2025 (ďalej len „uznesenie vyšetrovateľa“) odmietnuté [§ 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku]. Sťažovateľ podal proti tomuto uzneseniu sťažnosť, ktorú prokurátor okresnej prokuratúry uznesením č. k. 1 Pn 948/24/1107-11 z 9. júla 2025 (ďalej len „uznesenie okresnej prokuratúry“) zamietol [§ 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku]. Následne podal proti uzneseniu vyšetrovateľa a uzneseniu okresnej prokuratúry žiadosť o preskúmanie ich zákonnosti [príkaz generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. 11/2019 z 28. novembra 2019], ktorú krajská prokuratúra

upovedomením č. k. 1Kn 698/25/1100-4 z 1. augusta 2025 odložila ako nedôvodnú (ďalej len „upovedomenie krajskej prokuratúry“). Prokurátorka krajskej prokuratúry nezistila v napadnutých uzneseniach ani v postupe vyšetrovateľa a okresnej prokuratúry žiadne porušenie zákona. Uznesenia podľa nej spĺňajú obsahové aj formálne kritériá zákonnosti. Skutočnosti zistené po podaní trestného oznámenia boli dostatočným podkladom na vyslovenie záveru, že v danom prípade nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu podvodu [§ 221 ods. 1 a 2 Trestného zákona] ani iného trestného činu a rovnako ani iného správneho deliktu. Prokurátorka krajskej prokuratúry sa v plnom rozsahu stotožnila s názorom prokurátora okresnej prokuratúry a s názorom vyšetrovateľky okresného riaditeľstva a s odôvodnením ich uznesení.

3. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ vzhláda porušenie svojich základných práv vo všetkých troch napadnutých rozhodnutiach orgánov činných v trestnom konaní. Konkrétne poukazuje na nesplnenie povinnosti orgánov činných v trestnom konaní postupovať v trestnom konaní bez svojvôle, riadne sa zaoberať všetkými skutkami uvedenými v trestnom oznámení a odôvodniť svoje závery ústavne konformným spôsobom. V konkrétnych okolnostiach poukazuje na to, že napadnuté uznesenia orgánov činných v trestnom konaní vecne posudzujú len časť skutkového deja popísaného v trestnom oznámení oznamovateľa, z ktorého vyplýva podozrenie o spáchaní trestného činu podvodu, pričom so zvyšnou časťou popísaného skutkového deja, ktorá naznačuje predovšetkým možnosť spáchania trestného činu marenia exekučného konania, trestného činu podvodného úpadku, trestného činu nezaplatenia dane a poistného a trestného činu skresľovania údajov hospodárskej a obchodnej evidencie, sa žiadnym spôsobom nevysporiadali. Vo vzťahu k týmto skutkom neprišlo zo strany orgánov činných v trestnom konaní k vykonaniu žiadnych procesných úkonov, žiadnych dôkazov, pričom tieto skutky neboli ani samostatne skutkovo analyzované, čo sťažovateľ považuje za prejav arbitrárnosti a svojvôle. Sťažovateľ ďalej poukazuje na nedostatočné odôvodnenie napadnutých uznesení v časti dotýkajúcej sa konštatácie o nenaplnení podvodného úmyslu zo strany podozrivej osoby označenej v trestnom oznámení. Prezentuje niekoľko dôkazov, ktoré podľa neho vypovedajú o naplnení predmetného znaku skutkovej podstaty trestného činu podvodu, pričom zdôrazňuje, že tieto dôkazy neboli zo strany konajúcich orgánov žiadnym spôsobom vyhodnotené. Popísaná nedostatočná činnosť príslušných orgánov v rámci vyšetrovania viedla podľa tvrdení sťažovateľa aj k porušeniu práva na účinné vyšetrovanie.

4. Na základe už uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho označeného práva napadnutými uzneseniami a napadnutým upovedomením, tieto rozhodnutia zrušil a vrátil vec (okresnému riaditeľstvu) na ďalšie konanie a priznal mu finančné zadost'učinenie a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Posúdenie veci ústavným súdom

II.1. K namietanému porušeniu základných práv namietaným uznesením vyšetrovateľky a namietaným uznesením okresnej prokuratúry:

5. Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Tento

princíp spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií, a preto právomoc ústavného súdu nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov, resp. príslušných orgánov verejnej moci, a teda vtedy keď sťažovateľ vyčerpá všetky účinné prostriedky nápravy a požiada o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu. Inak povedané, nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, je vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje (IV. ÚS 151/2025, IV. ÚS 68/2020, II. ÚS 559/2021, II. ÚS 514/2022, II. ÚS 156/2023, IV. ÚS 448/2025-10).

6. Sťažovateľ proti uzneseniu vyšetrovateľky podal sťažnosť, o ktorej rozhodla okresná prokuratúra uznesením. Proti uzneseniu vyšetrovateľky a uzneseniu okresnej prokuratúry podal žiadosť o ich preskúmanie nadriadeným prokurátorom, ktorú krajská prokuratúra vybavila upovedomením. Preskúmanie napadnutých uznesení nadriadenými orgánmi (okresná prokuratúra a krajská prokuratúra) robí ústavnú sťažnosť v tejto časti neprípustnou, v dôsledku čoho ju ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietol.

II.2. K namietanému porušeniu základných práv namietaným upovedomením krajskej prokuratúry:

7. Ako už bolo uvedené, sťažovateľ namieta predovšetkým svojvôľu a arbitrárnosť v postupe a v rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní spočívajúcu v nedostatočnom prešetrení všetkých skutkov označených v trestnom oznámení sťažovateľa, v nedostatočnom zhodnotení všetkých dostupných dôkazov a v konečnom dôsledku v nerešpektovaní práva na účinné vyšetrovanie.

8. V prvom rade je potrebné poukázať na to, že ústavný súd konštantne trvá na tom, že orgány činné v trestnom konaní sú povinné trestné oznámenie oznamovateľa trestného činu riadne prešetriť a rozhodnúť o ňom. Sťažovateľ ako oznamovateľ trestného činu má pritom zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa s jeho oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán riadne zaoberal. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal jeho predstave (II. ÚS 428/2017). Ústava teda negarantuje právo oznamovateľa, resp. poškodeného, aby iná osoba bola stíhaná a odsúdená (II. ÚS 42/00, II. ÚS 208/2020). Ústavný súd tiež opakovane vyslovil, že súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy... nie je ani oprávnenie „každého“, aby na základe jeho návrhu (podnetu) bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu proti označeným osobám. Takéto základné právo „každého“ nie je upravené ani v ústave, ani v Trestnom poriadku, prípadne v zákone o prokuratúre (I. ÚS 64/96, II. ÚS 42/00, II. ÚS 208/2020).

9. Keďže právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby alebo na podanie obžaloby proti nej na súde prokurátorom nemožno považovať za súčasť základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, k porušeniu týchto práv samotným odmietnutím trestného oznámenia o podozrení zo spáchania špecifikovaných trestných činov nemohlo dôjsť.

10. Ústavný súd poukazuje na to, že vo svojej rozhodovacej činnosti dlhodobo akcentuje aj rozhodovacu prax Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorý vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôraznil, že zmluvné štáty dohovoru majú povinnosť chrániť v dohovore zakotvené základné ľudské práva a slobody osôb, ktoré podliehajú ich jurisdikcii, pričom v nevyhnutných prípadoch majú na tento účel využiť aj prostriedky trestného práva. Konkrétnejšie, ústavný súd si v rámci svojej rozhodovacej činnosti osvojil judikatúru ESLP týkajúcu sa práva na účinné vyšetrenie. Právo na účinné vyšetrenie však neprináleží poškodenému v trestnom konaní o akomkoľvek trestnom čine, ale len v prípadoch najzávažnejších trestných činov, a to predovšetkým závažných aktov dotýkajúcich sa telesnej a duševnej integrity jedinca a ďalších základných hodnôt a esenciálnych aspektov súkromného života (III. ÚS 194/06, III. ÚS 759/2017, IV. ÚS 9/2021). Posúdenie minimálnej hranice závažnosti, ktorá aktivuje pozitívny záväzok štátu viesť účinné vyšetrenie, závisí od konkrétnych okolností prípadu, od povahy, kontextu a trvania zaobchádzania s poškodeným, fyzických a psychických následkov, resp. v určitých prípadoch od pohlavia, veku, zdravotného stavu poškodeného (napr. Koky a iní proti Slovensku z 12. 6. 2012, č. 13624/03, bod 212). V uvedenom smere je relevantným kritériom aj skutočnosť, či je zásah spôsobený orgánom verejnej moci alebo jednotlivcom. Bez ohľadu na to, či ide o zásah zo strany orgánu verejnej moci, alebo zo strany súkromnej osoby, významným faktorom, ktorý aj v prípadoch, kde k žiadnej ujme nedošlo, preváži v prospech práva na účinné vyšetrenie, je okolnosť nízkeho veku obete alebo jej iná zvláštna zraniteľnosť (napr. Z. a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 10. 2. 2001, č. 29392/95), ale aj okolnosť rasovej či inej nenávisťnej motivácie útoku (napr. Škorjanec proti Chorvátsku z 28. 3. 2017, č. 25536/14, bod 53). S uvedeným korešponduje aj judikatúra ústavného súdu, z ktorej je zrejmé, že k dôslednému preskúmaniu výsledkov realizovanej trestnoprávnej ochrany ústavný súd pristúpil predovšetkým v prípadoch najzávažnejších trestných činov, akými sú trestný čin obchodovania s ľuďmi, trestný čin týrania blízkej a zverenej osoby či trestný čin sexuálneho zneužívania (III. ÚS 759/2017, I. ÚS 431/2019, IV. ÚS 9/2021).

11. V prípade sťažovateľa neexistovalo podozrenie zo spáchania trestného činu uvedenej povahy. Išlo o podozrenie zo spáchania trestného činu majetkového charakteru. Táto skutočnosť však sama osebe existenciu práva na účinné vyšetrenie vylúčiť nemôže. Pozitívna povinnosť štátu zaistiť ochranu základných práv, okrem iného, aj účinným vyšetrením, vyplýva podľa judikatúry ESLP nielen z práva na život, zákazu mučenia a neľudského zaobchádzania a zákazu otroctva a nútených prác, ale výnimočne sa objavuje aj pri závažnejších zásahoch do majetkových práv. Zo strany ESLP došlo k vydaniu niekoľkých rozhodnutí, v rámci ktorých bola konštatovaná existencia uvedeného záväzku štátu aj v prípade trestných činov majetkových (Blumberga proti Litve č. 70930/01), Zagrebačka banka d.d. proti Chorvátsku č. 39544/05, Abukauskai proti Litve č. 72065/17, Korotyuk proti Ukrajine č. 74663/17).

12. Z uvedenej rozhodovacej činnosti možno vyvodiť, že pokiaľ má zásah do majetkových práv (závažnejšiu) kriminálnu povahu, má štát aj v tomto prípade povinnosť viesť účinné trestné vyšetrenie. K porušeniu tejto povinnosti však nedochádza v prípade akéhokoľvek pochybenia na strane konajúcich orgánov. Bude tomu tak výlučne v prípade pochybenia extrémnej povahy. V rámci vyhodnocovania „kvality“ pochybenia je dôležité vziať do úvahy niekoľko aspektov, akými sú rozsah škody existujúcej vo sfére poškodeného, závažnosť trestnej činnosti vyjadrenú predovšetkým typovou závažnosťou skutkovej podstaty trestného činu, ktorá je predmetom vyšetrenia či nemožnosť domôcť sa nápravy inými mimotrestnými prostriedkami, pričom

v tomto ohľade EŠP skúma súvis medzi touto nemožnosťou a pochybením (Korotyuk proti Ukrajine č. 74663/17).

13. Súčasne možno poukázať aj na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Českej republiky, v zmysle ktorej je právo na účinné vyšetrovanie v kontexte práva vlastniť majetok rešpektované, pokiaľ sú závery orgánov činných v trestnom konaní riadne odôvodnené, a to pokiaľ ide o interpretáciu zákonných ustanovení, ako aj pokiaľ ide o postup v rámci vyšetrovania, pričom musí byť zrejmé, že orgány činné v trestnom konaní vyvinuli náležité úsilie pri zaisťovaní dôkazného materiálu a objasňovaní skutkového stavu a vysporiadali sa s námietkami poškodeného, pričom súčasne náležite vysvetlili, prečo nebolo možné preukázať spáchanie trestného činu (I. ÚS 3888/13, II. ÚS 3002/21, II. ÚS 779/23, I. ÚS 1982/23, I. ÚS 1958/23)

14. Vychádzajúc z uvedeného, na účel zhodnotenia existencie pochybenia na strane orgánov činných v trestnom konaní ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa a oboznámil sa s obsahom namietaného upovedomenia krajskej prokuratúry a tiež s odôvodnením uznesenia vyšetrovateľa o odmietnutí veci a uznesení okresnej prokuratúry o zamietnutí sťažnosti, na ktoré ako na vecne správne krajská prokuratúra odkazovala. Ústavný súd zistil, že vyšetrovateľ v odôvodnení svojho uznesenia podrobne sťažovateľovi vysvetlil dôvody, pre ktoré nemohol byť skutkový dej opísaný v trestnom oznámení kvalifikovaný ako trestný čin, pričom osobitný dôraz položil na nenaplnenie subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu. Závery vyšetrovateľa boli riadne podložené vykonanými dôkazmi. V prvom rade bol vykonaný výsluch osoby, ktorá bola v trestnom oznámení sťažovateľa označená za osobu podozrivú. Z odôvodnenia uznesenia vyšetrovateľa vyplýva, že výsluch bol vykonaný adekvátne, so zameraním na zistenie skutočností dôležitých pre náležité zistenie skutkového stavu veci. Súčasne je potrebné upozorniť, že vyšetrovateľ nevzal bez ďalšieho za pravdivé skutočnosti vzišlé z predmetného výsluchu. Tieto skutočnosti boli riadne preverené prostredníctvom žiadostí o súčinnosť adresovaných príslušným inštitúciám (Sociálna poisťovňa, a. s., Daňový úrad Bratislava, Exekútorský úrad v Bratislave, ČSOB, a. s., VÚB, a. s., Tatrabanka, a. s., Národná ústredňa Interpol P PZ). Vyšetrovateľ dokonca poskytol v odôvodnení svojho uznesenia vyčerpávajúce vysvetlenie toho, kedy možno hovoriť o naplnení podvodného úmyslu v rámci záväzkovo-právnych vzťahov, čím zároveň poskytol ďalšie odôvodnenie konštatovania o nenaplnení tohto znaku skutkovej podstaty trestného činu podvodu v sťažovateľovom prípade. Na uvedené poukázala aj krajská prokuratúra v rámci odôvodnenia svojho upovedomenia. Absencia podvodného úmyslu, ktorá bola primárna pre vylúčenie možnosti kvalifikácie skutku opísaného v trestnom oznámení ako trestného činu, bola v rámci uznesenia vyšetrovateľa, ako aj v rámci upovedomenia krajskej prokuratúry riadne zdôvodnená skutočnosťou v podobe bezproblémového obchodného styku existujúceho dlhodobo medzi sťažovateľom a podozrivým. Okrem toho, absencia podvodného úmyslu bola zdôvodnená aj poukazom na komunikáciu medzi sťažovateľom a podozrivým, v rámci ktorej prišlo k informovaniu sťažovateľa zo strany podozrivého o jeho finančných problémoch. Vyšetrovateľ a obdobne aj ďalšie konajúce orgány vo svojich uzneseniach oznamovateľovi dôrazne pripomenuli, že aj napriek uvedenej skutočnosti pokračovalo zo strany sťažovateľa dodávanie tovaru podozrivému. Rovnako bolo poukázané na to, že sťažovateľ poskytol podozrivému možnosť odoberať tovar s oneskorenou úhradou faktúr. Vyšetrovateľ vo svojom uznesení v tejto súvislosti poukázal na porušenie obvyklej miery opatrnosti zo strany sťažovateľa, čo súčasne náležitým spôsobom vysvetlil.

15. Ústavný súd ďalej zistil, že pokiaľ ide o skúmanie naplnenia znakov trestného činu marenia exekučného konania, vyšetrovateľ oznamovateľovi vysvetlil dôvody, pre ktoré v popísanom skutku nemožno vzhladať predmetný trestný čin. Konkrétne dôvodil, že v rámci exekučného konania sa podarilo od podozrivého vymôcť viac ako 4 000 eur. Uvedené bolo pritom riadne podložené aj zabezpečenými listinami tvoriacimi súčasť vyšetrovacieho spisu.

16. Ústavný súd zistil, že vyšetrovateľ sa v rámci odôvodnenia uznesenia o odmietnutí veci detailne zaoberal aj zhodnotením princípu *ultima ratio*. Oznamovateľa upozornil na to, že trestné právo je potrebné využiť až v prípadoch, keď sú už všetky prostriedky ochrany práv fyzických a právnických osôb vyčerpané, teda vtedy, keď iné právne možnosti nápravy zjavne nie sú dostatočné. Z odôvodnenia však súčasne vyplýva, že vyčerpanie občianskoprávných prostriedkov nezakladá bez ďalšieho právo žiadať ochranu prostredníctvom trestného práva. Uvedené platí osobitne v situácii, keď nie sú naplnené všetky formálne znaky skutkovej podstaty trestného činu. Ako už bolo vyslovené, v sťažovateľovom prípade bola konštatovaná absencia podvodného úmyslu, resp. úmyslu ako takého. Pri absencii jedného formálneho znaku (subjektívna stránka) skutkovej podstaty trestného činu nemožno nazerať na skutok ako na trestný čin.

17. Krajská prokuratúra v odôvodnení namietaného upovedomenia v podstate potvrdila správnosť záverov uznesenia vyšetrovateľa a okresnej prokuratúry, pričom zdôraznila, že sťažovateľovo subjektívne presvedčenie o spáchaní trestného činu nie je postačujúce na konštatáciu o naplnení znakov skutkovej podstaty trestného činu požadovaných Trestným zákonom. Preukázanie naplnenia subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu nemožno založiť na vnútornom presvedčení oznamovateľa, ale na relevantných dôkazoch. Krajská prokuratúra okrem toho pomerne precízne sťažovateľovi vysvetľuje, že neschopnosť plniť zmluvný záväzok nemôže byť dôvodom na pozbavenie osobnej slobody (čl. 17 ods. 2 ústavy). V závere upovedomenia krajská prokuratúra kvalifikovala predmetnú vec ako vyslovene obchodnoprávny spor, kde má sťažovateľka k dispozícii inštitúty poskytované civilným právom.

18. Vychádzajúc z informácií uvedených v predchádzajúcich bodoch, ústavný súd zastáva názor, že krajská prokuratúra v namietanom upovedomení venovala trestnému oznámeniu sťažovateľa náležitú pozornosť a jej rozhodnutie, resp. jeho odôvodnenie, v ktorom vyjadrila odôvodnený právny názor na zistený skutkový stav, je ústavne konformné. Konštatuje, že namietané upovedomenie krajskej prokuratúry v spojení s odôvodnením uznesenia vyšetrovateľa a odôvodnením uznesenia okresnej prokuratúry nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a jej postup a právne závery ňou vyslovené v namietanom upovedomení je nutné považovať za výraz autonómneho prokurátorského rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať.

19. Skutočnosť rozhodujúca pre vylúčenie možnosti kvalifikovať skutok sťažovateľa ako trestný čin – absentujúce zavinenie na strane podozrivého – bola vo všetkých troch rozhodnutiach konajúcich orgánov riadne a logicky vysvetlená a podopretá vykonanými dôkazmi. Sťažovateľ v tejto súvislosti vo svojej argumentácii neustále poukazoval len na abstraktné, nejednoznačné skutočnosti, ktoré mali skôr charakter jeho tušenia ako relevantných dôkazov. V tomto ohľade je potrebné poukázať na existenciu základnej zásady trestného práva hmotného, v zmysle ktorej bez (dokázaného) zavinenia niet trestného činu. Pokiaľ teda nebolo preukázané zavinenie (konkrétne úmysel) na strane podozrivej osoby, nebolo možné konštatovať spáchanie trestného činu podvodu ani žiadneho

iného z pomerne rozsiahlej skupiny trestných činov, na ktoré poukazoval sťažovateľ. Všetky tieto trestné činy sú totiž svojou povahou trestnými činmi úmyselnými.

20. Účinky uplatnenej právomoci vo veci konajúcej krajskej prokuratúry preto ústavný súd považuje za zlučiteľné s obsahom sťažovateľom označených práv a ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

21. Nad rámec nevyhnutného a v nadväznosti na rozhodovaciu činnosť ESLP dotýkajúcu sa existencie práva na účinné vyšetrowanie v prípadoch majetkových trestných činov (bod 11 až 13) je potrebné poukázať aj na to, že sťažovateľov prípad nespĺňa ani kritériá vyvoditeľné z predmetnej judikatúry rozhodné pre zvažovanie možnosti porušenia pozitívneho záväzku štátu zaistiť ochranu majetkového práva účinným vyšetrowaním. Škoda vyčíslená v sťažovateľovom prípade totiž dosahovala iba hodnotu značnej škody predstavujúcu druhý zo štyroch typov škôd v trestnom konaní. Pokiaľ ide o závažnosť konania riešeného v sťažovateľovom trestnom oznámení, túto možno označiť tiež ako nízku, keďže predmetom vyšetrowania bol predovšetkým prečin [§ 221 ods. 2 Trestného zákona]. Pokiaľ ide o možnosť domôcť sa ochrany práv inými prostriedkami, bolo zhodnotené, že aktuálne prebieha v sťažovateľovom prípade exekučné konanie. V tejto súvislosti je potrebné mať na pamäti, že neúspešnosť v rámci iného konania nevedie automaticky k porušeniu práva na účinné vyšetrowanie. Vypovedá len o potrebe vyššej miery obozretnosti. Všetky popísané kritériá je totiž potrebné posudzovať vo vzájomných súvislostiach. Sumarizujúc uvedené, možno vysloviť, že aj pokiaľ by v sťažovateľovom prípade došlo k pochybeniu zo strany orgánov činných v trestnom konaní, už vyslovené skutočnosti by spôsobili zásadné zvýšenie miery tolerancie voči nim. Tento záver možno len doplniť poukazom na kvantitu doterajších vyhovujúcich rozhodnutí ESLP, pokiaľ ide o právo na účinné vyšetrowanie majetkovej trestnej činnosti, z ktorej možno dovodiť, že k uplatneniu zodpovednosti štátu v prípade tejto trestnej činnosti dochádza skutočne výnimočne.

22. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

23. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. marca 2026

Peter Molnár
predseda senátu